

ANDREEA DIANA TRĂILESCU

Regina întunecată

Editura Berg
2021

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TRĂILESCU, ANDREEA DIANA

Regina întunecată / Trăilescu Andreea Diana. - București : Berg,
2020

ISBN 978-606-9036-68-6

821.135.1

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

ÎNTÂLNIREA

„Într-o lume în care nimic nu mai e «normal», totul este anapoda și greu de înțeles, unde oamenii sunt niște roboți care se influențează reciproc, nelăsând loc originalității, noi de ce nu încercăm să fim diferiți?! De teama etichetelor care probabil or să ni se pună? Ne e teamă că, poate, noi avem dreptate și, declanșând originalitatea, vom fi marginalizați din cauză că ne-am opus unei asemenea vieți?! Atâta timp cât ești diferit, ești clasificat ca „ciudat” doar pentru că nu ești la fel ca ceilalți, dar poate fi și primul pas spre o viață cu adevărat normală, în care diferențele dispar și contează cu adevărat ceea ce vrei să fii, nu cine ai fost. Și e mai important să știi că dacă ești diferit nu ești ciudat, ci special...”

Într-o seară rece de vară, Erika se afla în sufragerie, încercând să ignore furtuna ce se dezlănțuia. Deodată, zgomete ciudate răzbătură de afară. Speriată, încercă să distingă ceva pe geam, dar fără succes. Își impuse să se calmeze, își adună toate forțele și ultimul gram de curaj și ieși.

Se îndreptă spre sursa zgomotelor, când două fete îi apărură în față. Una dintre ele avea ochii roșii scânteietori, iar cealaltă de un albastru glaciari, ceea ce i se păru Erikăi foarte ciudat. Cele două se apropiară de ea, iar Erika, speriată, o luă la fugă spre casă. Fetele au prins-o de mâini, pentru a o împiedica să intre. Erau learcă, la fel ca și ea.

– Cine sunteți? Ce vreți de la mine? țipă Erika speriată.
 – Stai, liniștește-te, nu îți facem niciun rău.
 – Eu sunt Emma, iar ea este Elly, îi spuse una dintre ele.
 – Noi suntem protectoarele Reginei Erika.
 – Atunci căutați-o pe regină și lăsați-mă în pace, nu văd ce legătură am eu cu asta! zise Erika printre lacrimi.

Cele două au scos o sticlură și și-au turnat conținutul în palme, apoi au suflat spre Erika, aceasta adormind ca secerată.

Când s-a trezit, Erika se afla într-o încăpere stranie și întunecată, cu o singură fereastră. Emoțiile o copleșiseră; plângea, dar nu era un plâns în hohote, eliberator, ci unul abia auzit.

– Ce e asta? Unde sunt? se întrebă ea, dar degeaba; nu era nimeni cu ea.

Văzând că nu are cine să o ajute, decise să nu-și mai consume energia și încercă să se calmeze. Fără succes; se temea pentru viața ei și își făcea tot felul de scenarii, care în mintea sa păreau plauzibile, cum că fusese răpită pentru trafic de carne vie sau chiar mai rău.

La un moment dat, ușa se deschise cu un scârțâit desprins din filmele de groază. Intrară mai multe persoane, printre care și cele două fete.

Erika pierduse noțiunea timpului și nu mai știa dacă e tot noapte sau zi; nu știa nici măcar de cât timp era închisă.

Un băiat înalt se apropie și se lăsă la nivelul ei.

– Bună! Eu sunt Christian.

– Bună... răspunse Erika timid.

– Ei sunt prietenii mei, spuse Christian arătând spre ceilalți. Mark, Anddy, Emma și Elly.

– Ce vreți de la mine? suspină Erika.

– Vrem să ne fii regină! răspunseră fetele entuziasmate.

– Poftim?! Voi vă bateți joc de mine?! Pe ce lume trăiți?! Cum să fiu eu regină?! Dați-mi drumul imediat! zise Erika nervoasă.

– Bănuiam că acesta va fi răspunsul tău. De aceea suntem noi aici, ca să te ajutăm să accepți și să îți dezvălui puterile, zise relaxat Christian.

– Cred că sunteți nebuni! Lăsați-mă în pace, sigur cineva deja mi-a simțit lipsa și mai mult ca sigur că poliția mă caută!

– O, haide, așa de înceți la minte ne crezi?! Nu o să te caute nimeni! zise Mark.

Cu lacrimi în ochi, Erika îi imploră:

– Vreau acasă, vă rog...

– Îmi pare rău, dar nu poți pleca așa de repede. Ne-a luat mult să te găsim. Poți pleca acasă cu o singură condiție. zise Christian pe un ton serios.

– Da, fac orice, numai lăsați-mă în pace! zise Erika, speriată oarecum că a promis că face „orice”.

– Trebuie să rămâi aici o perioadă și să faci exact ce îți spunem noi. Ce zici? întrebă Christian, mândru de reușită.

– Ce trebuie să fac, mai exact?

– O să înveți! spune Emma.

– Trebuie să vă anunț... sunt o elevă eminentă. se mândri Erika. Așadar..., ce trebuie să învăț?

– Să te lupți și să faci vrăji. Magie neagră, mai exact, spuse nonșalant Mark.

– Serios?! Scrie cumva pe fruntea mea „fraieră”, sau ce?! Pe bune, acum! Spuneți-mi ce dracu’ să fac ca să mă lăsați în pace! se enervă Erika.

– Lăsați-mă să vorbesc eu cu ea, zise Christian.

– Bine, poate dă naiba să nu o convingi, se amuză Mark.

Au ieșit cu toții, în afară de Christian. Dădu să se apropie de ea, dar Erika se trase în spate, iar lui Christian îi scăpă un suspin.

– Ascultă, te urmăresc de foarte mult timp, eu te cunosc, tu nu mă știi pe mine, așadar nu mă aștept să ai încredere în mine, dar te rog, ascultă-mă, spuse liniștit Christian.

– Cum adică... m-ai urmărit?! se indignă Erika.

– Serios, tu doar asta ai înțeles?!

– Ascultă, nu știu cine sunteți sau ce vreți, dar știu ce vreau eu! Și eu *vreau* acasă!

– Ți-am zis condiția noastră, decizia îți aparține, ridică din umeri Christian.

– Ce decizie?! Să fac pe nebuna cu voi dacă vreau să plec acasă?!

– Erika, nu e o nebunie! Știu că îți este teamă, dar trebuie să crezi în noi.

– *Trebuie!* Serios, de ce *trebuie*?!

– O să îți arăt ceva, dar trebuie să îmi promiți că nu te sperii.

– Nu promit nimic. Ce vrei să îmi arăți? spuse Erika prudentă.

– Nu trebuie să te temi de mine, nu îți fac rău, ți-am mai zis..., clătină el din cap nemulțumit.

– Îmi arăți azi, sau aștepți să fiu majoră? întrebă Erika zâmbind amar.

– Deși te-am urmărit multă vreme, tot continui să mă uimești, râse Christian.

– Nu știu de ce ai tu impresia că știi ceea ce gândesc eu.

– O ba da, crede-mă că știu.

– Ah, lasă-mă să ghicesc: „trebuie” să cred.

– Nu, Erika, îți explic acum. Noi suntem vampiri, Erika. Știu că sună ciudat, dar este purul adevăr.

Zicând acestea, Christian închise ochii, iar când și-i deschise erau roșii. Erika îi observă dinții. Nu, nu dinții, colții, iar când acesta îi întinse mâna, observă venele sale negre. oricine s-ar fi speriat, dar nu și Erika. Ba chiar îl examinează atent, deoarece Erikăi îi plăceau misterele și lucrurile ciudate, așa că își puse mâna pe obrazul său și simți că acesta era incredibil de rece.

– Nu e posibil așa ceva, reuși Erika să articuleze.

– Ba se poate, Erika, noi suntem dovada.

– Și ce vreți de la mine?

– Ce au spus și fetele: să ne fii regină. Avem nevoie de cineva ca tine să ne conducă, iar detaliile le vei afla în timp, zise Christian și îi luă palma micuță a Erikăi în mâna sa mare.

– Christian, nu pot! În primul rând, abia îmi vine să cred că sunteți vampiri; în al doilea rând, cum adică vreți să vă fiu regină? Și, în plus, eu nu am puteri, nimic. Acum înțelegi că nu am cum să fac asta?!

– Erika, de aceea suntem noi aici, să te ajutăm. Trebuie doar să accepți că acesta este destinul tău.

– O să mă mănânci, dacă nu accept? întrebă Erika pe un ton glumeț, încercând să-și ascundă teama.

– Ce?! Nu, normal că nu, nu sunt nebun, noi doar bem sângele celor care ne supără. Deci? întreabă el amuzat.

– Bine, bine, nemâncaților, râse și Erika.

– Deci ești de acord să te învățăm?

– După aceea voi putea pleca?

– Crede-mă că nu o să mai vrei să pleci, mai ales cu o asemenea frumusețe lângă tine, râse Christian, arătând spre sine.

– Visează, tataie! Visează în continuare!

– „Tataie”?!

– Normal. În filme, vampirii sunt bătrâni, au bine peste două sute de ani, explică Erika ridicându-se și începând să râdă.

– O, serios?!

– O, daaa! După cum ai zis, eu nu știu nimic despre tine. Dă-mi câteva detalii: pentru început, câți ani ai?

– Două mii de ani, ridică el din umeri și bufni în râs.

– Pe bune, acum!

– Da, sunt încă tânăr.

– O, Doamne!

– Haide, ne așteaptă ceilalți.

– Dar de unde știu ceilalți că m-ai convins?

– Le-am zis eu.

– Când?!

– Comunicăm telepatic; e una dintre puterile noastre.

– Serios?! Mă crezi proastă? se enervă Erika.

– Chiar vrei să știi răspunsul? întreabă el amuzat.

– Ești un fraier!

– O, haide, nu aș zice că sunt chiar fraier...

– Ce se întâmplă dacă nu accept nebuniile voastre?!

– Erika, asta este destinul tău! Și... ai ales deja!

Christian dădea semne de enervare. Erika observă și se retrase speriată.

– Mă doare undeva de ceea ce crezi tu! Îmi spui ce o să faceți dacă nu accept tâmpenia asta?!

– Știi ceva?! Nu ești obligată să accepți. Tu ești REGINA noastră și îți acceptăm deciziile! Dacă vrei să pleci, pleci!

Erika observă acum că ochii lui Christian aveau în jurul roșului-aprins albastrul glaciari pe care îl remarcase la ochii uneia dintre fete. Nu știa ce să creadă; oare era semn că era nervos? Sau poate doar trist? Chiar nu se putea citi nimic în privirile sale, de parcă orice expresie dispăruse

de pe chipul său în clipa în care ea a zis că pleacă..., dar de ce să fie trist din cauza asta?

Erika adora cărțile și filmele cu vampiri și vârcolaci, dar nu s-a gândit niciodată ca aceștia chiar există... De fapt, nici nu îl crezuse pe Christian, trăia cu impresia că era doar un machiaj folosit pentru a-l face să arate ca un vampir, iar ea să fie luată de fraieră, crezându-l.

– O să plec! Și nu îmi mai spune „Regina”! Pe ce lume trăiți?! Reveniți-vă odată! Vă fac eu programare la psiholog dacă trebuie..., adăugă Erika și dădu să fugă spre ușă, dar Christian se interpușe pe traiectoria ei.

– De ce nu vrei să ne acorzi măcar o șansă? zise el și își strânse mâinile la piept.

– Pentru că niște nebuni m-au răpit și mi-au zis să le fiu regină, nebuni care susțin că sunt vampiri. Tu te-auzi?!

– Nu suntem nebuni! Ți-am arătat adevărata mea față, ce vrei să fac să ne acorzi o șansă?

– Știi, ai fi putut veni, să purtăm o discuție ca doi oameni normali și să îmi explici. Poate dacă aș fi fost beată te-aș fi crezut. Până mâine îți fac și eu rost de efectele speciale pe care le-ai folosit ca să pari vampir!

– Știi, uitasem cât de încăpățânată și enervantă ești..., zise el, mai mult pentru sine.

Ghinion, căci Erika îl auzi.

– Ai dreptate, acum lasă-mă să plec!

– Nu!

– Poftim? Ai zis că nu mă obligi să rămân aici!

– De ce ți-ai schimbat decizia când ai aflat despre puterile noastre telepactice?

– Fiindcă mă consideri atât de credulă, încât să înghit asemenea prostii!

– Nu sunt prostii!

– Vreau acasă!
– Acum nu îți mai este teamă de mine?
– De ce mi-ar fi frică de un nebun? Întrebă ea pe un ton nonșalant și degajat.

– Știi, poate ar fi mai bine să pleci! Nu vei fi capabilă vreodată să dai dovadă de responsabilitate! Ești doar o adolescentă țăfnoasă și răsfățată!

– Și ziceai că mă cunoști... Lasă-mă să plec..., te rog. Vreau acasă...

Dacă ar fi lăsat-o să plece, Consiliul Negru l-ar fi omorât. În aceste condiții, Christian nu știa ce să mai facă..., iar ceea ce îl enerva cel mai mult era faptul că ea îl credea nebun. Ar fi putut să o oblige, dar atunci ea s-ar fi încăpățânat și mai mult.

Christian ieși din cameră și se îndreptă spre prietenii săi.

– Deci? Unde e? Întrebă Mark.

– Avem o problemă... Nu vrea să rămână...

– Nu înțeleg... ne-ai transmis altceva, se arătă Emma descumpănită.

– Da, dar i-am divulgat felul în care comunicăm între noi și a început să ție pe ca nebuna că o considerăm credulă.

– Fata asta e imposibilă! ridică mâinile exasperată Anddy.

– Da, este, dar știam deja asta. Demersurile noastre au fost inutile, nu am rezolvat nimic, adăugă Mark.

– Dar... dacă i-am face o vrajă de acceptare? propuse Elly.

– Ar fi o idee, dar e Sânge Pur, nu știu dacă va funcționa... răspunse gânditor Christian.

Emma avea însă o altă propunere:

– Dar dacă facem o vrajă mai puternică decât de obicei?

– Pe bune?! Voi vă dați seama că o puteți uide așa?! se enervă Anddy.

Elly deja își pierduse speranța, așa că întrebă:

– Ai tu un plan mai bun?

– O să vorbesc eu cu ea..., încercă Anddy, împăciuitoare. Mark însă nu mai credea că există șanse de izbândă:

– Dacă rezolvi la fel ca și Christian, degeaba.

– O să am grijă, zise Anddy, intrând la Erika.

O privi. Părea atât de firavă și inocentă, dar totuși atât de puternică. Nu o studiasse cu atenție până acum. Era frumoasă, avea părul lung, ușor ondulat, cu şuvițe gri, până la jumătatea spatelui, dar îl ținea prins în creștetul capului. Purta o pereche de blugi negri, un tricou gri și teniși alb cu negru.

– Hei, sper că nu te-a speriat Christian, zise Anddy pe un ton amabil și se apropie de Erika, punându-i mâna pe umăr.

Când acesta s-a întors, Anddy i-a zâmbit veselă. Din cauza discuțiilor în contradictoriu cu Christian, începuse să i se schimbe culoarea ochilor.

Era sigură că Erika nu o va crede, așa că a luat o decizie rapidă: o vor lăsa să plece și o vor urmări pentru a afla dacă ea chiar nu crede în existența vampirilor.

– Hei... zise Erika pe un ton ezitant. Nu, nu m-a speriat.

– Ascultă, știu că poate ne crezi nebuni, dar chiar suntem vampiri. Scuză-ne comportamentul. Am hotărât să te lăsăm să pleci de aici...

– Serios?! se bucură Erika.

– Da, haide, du-te, îi zâmbi Anddy încurajator.

Cele două au ieșit împreună din cameră. Ceilalți așteptau în fața ușii și le-au privit cu uimire.

– O duc acasă, zise hotărâtă Anddy.

Toți au încremenit, dar Anddy le-a explicat telepatic planul său. Au fost cu toții de acord.

Anddy a condus-o până aproape de casă, apoi a dispărut, ceea ce Erikăi i se păru cu adevărat straniu.

ERIKA

Serios?! De ce nu am și eu o viață normală, de ce a trebuit să mi se întâmple asta? Vampirii sunt un fel de demoni care sug sângele oamenilor, știu asta fiindcă sunt pasionată de subiect. Am citit multe despre vampiri, așa că sunt convinsă că dacă ei chiar ar fi fost vampiri, mi-ar fi putut citi gândurile și ar fi aflat multe, cum ar fi faptul că într-un fel îi cred. Încă mi se pare ciudat că m-au lăsat să plec; este ceva în neregulă, mai ales cu faptul că vor să le fiu regină.

Ce bine, mai am puțin și ajung acasă.

Zgomotele ciudate care se auzeau din interior și ușa întredeschisă îmi dădeau fiori. Primul gând a fost că hoții au nimerit fix la mine în casă. Mă opresc în fața ușii și inspir adânc, mă concentrez și aud pași pe gresia din bucătărie.

Am momente când, dacă inspir adânc, simt chiar și mirosul cuiva aflat la mare distanță și îmi dau seama dacă se îndreaptă spre mine; cred că de asta am devenit „dependentă” de vampiri, cărți și seriale, ba chiar și documentare despre lumea supranaturalului și, în adâncul meu, mereu am visat să fiu vampir. Ce prostie, să mă gândesc la așa ceva fix după ce ei mi-au spus că sunt vampiri.

Mi-am alungat aceste gânduri din minte și am intrat tiptil în casă. Am ajuns în spatele intrusului; un bărbat

înalt, bine făcut. Mi-am dres vocea. Acesta era vizibil speriat, dar când se întoarse, un rânjel idiot îi apărui pe față.

– Oooo, dar ce avem noi aici? zise el amuzat și încercă să se apropie de mine.

– O fată. Pe bune?! Nu ai mai văzut fete în viața ta?! Marș afară! Îmi testează eu sarcasmul, încercând să par cât mai serioasă și amenințătoare, iar lui i se mări rânjelul.

– E casa ta, drăguță?

– Ieși acum! zic și o senzație stranie de căldură îmi gâdilă mâinile.

– Și dacă nu vreau?

S-a îndreptat amenințător spre mine. Am făcut un pas în spate și, chiar în clipa în care a dat să mă prindă de mână, i-am trimis un pumn în stomac. M-a privit nervos și a încercat să îmi dea o palmă, dar am parat la timp; i-am sucit mâna la spate și i-am expediat un pumn în coaste. A urlat de durere, m-a împins și m-am trezit proiectată pe masă.

Mi-am simțit sângele curgând șiroaie din nas și o durere intensă în buză, semn că cel mai probabil era spartă. M-am întors amenințătoare spre el, ștergându-mi dâra de sânge calduț. Poate că sunt nebună, dar senzația era tare plăcută. L-am privit, zâmbindu-i drăcește.

– Te-ai pus cu necuratu’! i-am zis și am început să râd tot mai tare.

M-am apropiat și i-am dat un cot în barbă, dezechilibrându-l. Căzu și, cu același rânjel tâmpit, se ridică și se îndreptă spre mine.

– Mmm, agresivă. Îmi place.

I-am mai trimis o directă, de această dată spre figură, doar că a fost mai rapid decât mine și mi-a oprit pumnul, prinzându-l în palmă. M-a privit intens, de parcă ar fi încercat să vadă prin mine și mi-a lipit o palmă pe obraz,